

כל הזבחים שקבלו דמן פרק שני זבחים כה.

מסורת הש"ס

(א) תלמידים וישיב (ב) ויסתור
מחמת (ג) ילד (ד) תלמי
תת, מזה מחמת (ה) יתת
תת, ובה פשיד (ו) יריא
תת, יושב יתת פשיד היר
(ז) יתת יתת חובה פשי
היר (ח) יתת חת, פשי
תת יתת ויסתור (ט) יתת
תתקל (י) יתת
תת: דת תתשני (יא) יתת חת
תת קיל: תתתת (יב) יתת
תת פשיד, יתת חת
היר תתת פשיד היר
תת תתת פשיד היר
(יג) תתת: (יד) יתת
(טו) תתת יתת (טז) תתת
(יז) תתת (יח) תתת
(יט) תתת יתת: בתתת:

הגהות הב"ח

(א) נט' וסלחא רב יהודה אמר
רב שמעון לרבי: (ב) נט' וסלחא
ענין לקבלה: (ג) רש"י דיה
מח' טעמא וכו' קדשים יח
במטות ובאשם להי' אהרן:
(ד) ד"ה כל לעונם וכו' ככל
הוא ובשרה וכו' אי בעי כלי:
(ה) ד"ה לקומן וכו' יצחק
ס"דא דהולא כלי' ויכיל:

שינוי וסתמים

לרבי שמעון דלא בני קידוש קומי. (י"ב) שלא בכלי שרת פסולה ורבי י"ג בני קידוש קומי. לזיבא אמוראי איבא למ"ד הכל מודים בקומי שמעון והקטרו קאמי אש עליו ממן כל ורבי לאחר שקידשו והקטירו בידו: **שחאל אכשורי מנשר**. לקדש דלא ידרי קידוש הקומן מקבלת הדס ומנשר לה רבי שמעון בשחאל: אי **לקמייל גופא**. שחאל בימין לרבי' אלא נפקא ליה (י"ג) מוקמן הסבן דהא אמרו לעיל (י"א) דבעינן לרבי שמעון אכנע (י"ד) מדר' יהודה נפקא: מאי **שחאל דר' שמעון**. למשר הקטרת קומן דלא בכלי אש העל (י"ז) למחב' ידו אמר קרא במנהא קדש קדשים הוא (י"ז) להבי איקנא מנהא לחטאת אכנע לימר כל בלא לעובדה ביד עובדה נחטאת שזריק מנהא ימינן (י"ח) במתן אכנע ולא בכלי וכעיל מין דכתיב בה אכנע וכוונה: בא לעובדה בכלי עובדה בשחאל פסול (י"ח) ורבי' אכנע זרק בשחאל פסול ר' שמעון מכשיר אלמא אי בני ביד עובד אי בכלי עבד וממילא נפקא קמיה בימין דהא עבדות יד היא מלא עבדות כלי: **לקומן דמנשר דמנשר**. שחאל קמלימו בימין (י"ח): **יהויל וא"ר שמעון**. בפ"ק דמנחות (י"ד) דרין הוא שחאל מנחת חוטא עשויה שמן ולבונה שלא היא חוטא ושכר ומפני מה לא הטעמיה שלא היא חוטא ומימר קדרי קמלימו שחאל מתכשר בה קמ"ל יד יד דרבא. כולה ממעתי' במנחות: **בזרבי' נשפר** **צל הרלפא**. מילוי דבהמה שלא תחלש כלי: **במ' מהפר קבלו**. נשפר מן הזואר על הרלפא אכספו פסול שהרי לא תחלש מהפר (י"ח).

רד"ק ליה דלמדי דמשמע מלת דם יקבל והאמר רב כו' ורש"י. אות מביא וזו ומוסיפין אותה על חבורתה ודורשים כו' רש"י. ורש"י יומא: כספית: ש"ישים כסיו. ולא קבלה: דהא ליתא כספיה וס' סכר יתן ממנו על הקרנות: סכין למעלה. שלא יפול דם: סכין על המורק: ודבר אחר. סכין בשפת מורק. ולא לתוכן דם: נסורי וס'. קרי לתורקין כספר עורא על שם קינוח כדאמר במסכת תולין (דף ס"ג) א' איכא בתימא דפריקא למספיה איז ובעי לכסורי ידה כהוא גבול גבי מרזן קיסר (גיטין דף ע"ג.) לר"ד שית ורד"ק

השק נמי לא הוה ידוע
וכיון דר' שמעון פליג בחילוי
קד סתם. נדלקה בשמאל כו'
כרבי שמעון אחיז מדקדמי

ז' קומין ולמאן דאמר
קומין בשמאל אכשורי
לי אי לקמיצה עצמה
דרבי חייה נפקא
שחייה מאי טעמא דרבי
שקדשים היא כחמאת
ביד עובדה בימין
בשמאל עובדה בשמאל
אלא לקומין מנחת
אמר ר"ש גי' שלא ירא
ין לה בשמאל נמי
לן: **מתני'** י"א ושפך
פסול: **גמ'** תנו רבנן
זרם הפר מרם יתפש
ם התמצית מרם הפר
לקא דעתך מרם הפר
מקצת דם וזהאמר
שפך את: **כל דם**
דמו י"א שפך אלא מרם
קסבר יורעין ומסיפין
תורה אמר רב יהושע
דמו של פר שנאמר
והא בשירים כתיב
הא ליתיה לכוליה
בקבלה אמר רב
השוחט צריך שיגביה
ולקח מרם הפר
ואחר ודם סכין במאי
יבשפת מורק כדכתיב
ב חסדא אמר רב
השוחט צריך שיתן

הוא ליה לפגוי והכשר
ושמא לכתחילה קאמר יחור
דעבד ורק בשמאל כשר
חזור לימן אבל דעבד כשר
דגיי ימן בורקא ויאת
מאנבע דמאורע דהוא בימן
דיקוישא דחא הדורה הא
(קמך קנ ג.) אל דבר הלמד
וגמא מחור קר דל שן
א דהטא היחא למחן
שמעון והשחא הא דמשי
(אבל רר) שמעון דמש
לימן ארבע שניא דמשי
(דף כג.) ארבע שניא דמשי
קישא כיון דמאורע חול ג
וטעמא גוישא מגורש שיה
עון [מתק] גמי הוה ליה
אזעא דמשי חול גמא כהונה
לי דרשבנא לא הוה צבי
לי דרשבנא לא הוה צבי
שמעון נקטיא וטעמא
רקס אטחא (קמך דף ג.)
אזעא ממלל דלרבנא כהונה
אזעא ימן ולא צריך למיחא

ה' ויש לומר דדילמא דם ספ
דם הפר ודבר אחר אחא למ
המזרק דאם כן הוה
ל פרה צפרק קמא דמנה
עוד נאה לשחוט ומיהו ב
הנח אחר אבי צשפת

הסיפורים המופיעים ב"ש"ב נחלקים לשלושה סוגים: ראשון, שבו מתואר אירוע היסטורי, שני, שבו מתואר אירוע ספרותי, ושלישי, שבו מתואר אירוע פיוטי. הסוג הראשון מופיע ב"ש"ב בפרקים 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100.

השורן כך רשע לו רסו מן ההורה, אצ"ט שאין מקום הרסו ההוא מסווה בדינו, אנו רשאין לגרוע את המקרא על דרך הדין הספור בינוי כדי לעמוד על מקום היסוד מן התורה, וכו' הריבא אם איתא לאו מיעקר קא אתינן למעקריה לקרא מפשטיה לגמרי, דהא קיימא לן אין מקרא יוצא מידי פשוטו רש"י ימיו' בלחוד, וזלכו אצטריך קרא ברכותיו למפשיה כו' וזלכו חזק בני סוף:

עין משפט
נר מצוה

עמ' א ת"י פ"א מהלכות
פסולי המוקדשין הלכה
:כה

ב' מ"י שם הלכה כו:
פ' ג' ד' ה' מ"י פ' ה' ד' מהלכות

משה"ק הלכה ח:

תורה אור השלם

הוא בקטאת ופאשם:

[illegible]

מוסף רש"י

[illegible]

מדרב יתדא הוי פניא חליבא

[illegible]

ב. להיות מניחה כל כך, ו"א"י דלחיה קשה ליהף מתיקא דחשאת.
וזה וזהו דהיקאן אחיה לא סליף ר' שמעון, דחשבתו אי לישב חיי
י' דלחיה וכל סך דהא אשתאן לעיל דלחיה דלחיה שיה קבלה
ותחיל אשתאן חיה דתקן סך קל דהא חשבתו, ד' קל דחיי ותקן
לחיה וד' קבלה — ויחיה קשה דלחיה חשבתו ש' דחיי דתקן
לחיה וד' קבלה — ויחיה קשה דלחיה חשבתו ש' דחיי דתקן

[illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones